

ἢ ἐφίεται τῷ οὐκ αἰετοῦ ἀγαθοῦ. καὶ εἰκοσι δὲ οὐδὲ
 ἀπὲρ τῷ ἐναντίου κακῶς λέγειται. οὐ γὰρ φα-
 σιν, εἴ ἢ λύπη κακὸν ὄντι, τὴν ἡδονὴν ἀγα-
 θὸν εἶναι. ἀπικαίεται γὰρ κακὸν κακῶς, καὶ ἀμ-
 φωτὴ μὴ δὲ τῶν λέγοντες ταῦτα οὐ κακῶς·
 οὐ μὴν ὅτι γὰρ τῶν εἰρησφύρον ἀλλυθευόντες.
 ἀμφοῖν μὲν γὰρ ὄντων κακῶν, καὶ φευκτὰ εἶ-
 δεῖν ἢ ἀμφοῖν τῶν μὴ δὲ τῶν δὲ, μὴ δὲ τῶν,
 ἢ ὁμοίως. νῦν δὲ φανόντων, τὴν μὲν, φθύρον-
 τες ὡς κακὸν τὴν δὲ, ἀεὶ οὐκ αἰετοῦ ἀγαθόν·
 οὕτω δὲ καὶ ἀντίκειται. Οὐ μὲν οὐδὲ, εἴ μὴ
 τῶν ποιοτήτων ὄντων ἢ ἡδονῆ, δια τῶν οὐδὲ τῶν
 ἀγαθῶν. ἢ δὲ γὰρ αἰ τῆς ἀρετῆς ἐνεργεῖται, ποι-
 ὄντες εἰσιν οὐδὲ ἢ διδασκόμενοι. λέγουσι δὲ,
 τὸ μὲν ἀγαθόν, ἀρετὴν τὴν δὲ ἡδονὴν ἀό-
 ριστον εἶναι, ὅτι δέχεται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἥπιον.
 εἰ μὲν οὐκ ἐν τῷ δέχεται τὸ κρίνοσι, καὶ
 ἀπὲρ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς,
 καὶ αὐτὸς ἀγαθῶς φασὶ μᾶλλον καὶ ἥπιον ὄντων
 ποιοτῶν ὑποάρχειν, καὶ καὶ τὰς ἀρετὰς ἔχει τὸ
 αὐτὸ. δέχεται γὰρ εἰσι μᾶλλον καὶ ἀσφύρον
 εἶσι δὲ καὶ δικαιοπραγεῖν καὶ σωφρονεῖν μᾶλ-
 λον καὶ ἥπιον. εἰ δὲ ἐν ταῖς ἡδοναῖς, μὴ ποτὶ
 οὐ κρίνοσι τὸ αἶψον, ἐὰν ὄντων, αἰ μὲν ἀμ-
 γῆς, αἰ δὲ μικταί; τί κοινὸν δὲ, καὶ ἀπὲρ ἢ
 ἐν ταῖς, ὡς οὐκ αἰετοῦ οὐσα, δέχεται τὸ μᾶλλον
 καὶ ἥπιον, οὕτω καὶ τὴν ἡδονὴν, οὐ γὰρ ἢ ἀμ-
 πῶν συμμετρεῖται ἐν ταῖς ὄντων. εἰ δὲ ἐν ταῖς αὐ-
 τῶν μία τις αἰετοῦ· ἀλλὰ ἀπὲρ οὐκ αἰετοῦ
 εἰως πῶς καὶ διαφέρει τῶν μᾶλλον καὶ ἥπιον
 ποιοτῶν τῶν καὶ τὸ ἀπὲρ τὴν ἡδονὴν, ἐν δέχεται
 εἶναι. τέλος ἢ τὰ ἀγαθὰ πᾶντες, τὰς δὲ κινή-
 σεις καὶ τὰς γῆρας, ἀτελεῖν, τὴν ἡδονὴν κί-
 νησιν καὶ γῆρας ὑποφάνειν πᾶσιν. οὐ κα-
 κῶς δὲ εἰκοσι λέγειν οὐδὲ εἶναι κίνησιν πᾶ-
 σιν γὰρ οὐκ αἰετοῦ δὲ καὶ τὰς καὶ βραδυτῆ-
 σιν καὶ μὴ καὶ αὐτῶν, ὅτι τὸ τὸ κόσμος, πῶς
 ἄλλο. τῆ δὲ ἡδονῆ ταῦτων οὐδὲ τῶν ὑποάρ-
 χῶν ἢ ἀπὲρ μὲν γὰρ ὄντων ταχέως, ὡς ἀπὲρ ὄντων
 νῦν ἡδονῆ δὲ εἶναι οὐδὲ πῶς εἶναι βραδίς ἐν
 τῶν καὶ ἀπὲρ, καὶ πᾶντα τὰ ποιοτῶν. μεταβάλλ-
 λειν μὲν οὐκ εἰς τὴν ἡδονὴν ταχέως καὶ βρα-
 δύως, ὄντων. ἐνεργεῖν δὲ καὶ αὐτῶν ταχέως,
 καὶ εἶσι λέγειν δὲ ἡδονῆ. γῆρας τὸ πῶς ἀπὲρ
 εἶναι, δὲ καὶ γὰρ ἐν τῷ τυχόντες τὸ τυχὸν γίγνε-
 σθαι, ἀλλ' εἶναι γίγνεσθαι, εἰς τῶν διαλύ-
 σθαι καὶ οὐ γῆρας ἢ ἡδονῆ, τῶν ἢ λύπη φθο-
 ρῶν

quod proprium bonum appetit. Sed ne-
 que de contrario rectè esse dictum vide-
 tur. non enim si dolor est malum, conti-
 nuò voluptatem esse bonum inquitur. op-
 positum siquidem malum malo esse aiunt,
 & utraque ei quod neutrum est. Non ma-
 le, sanè hæc dicentes, non tamen verè. si e-
 ni n utraque essent mala, fugienda quo-
 que utraque esse oportebat: si neutra, neu-
 trum aut similitur. Sed illum quidem fu-
 gere: ut malum, hanc expetere ut bonum
 videntur, ita igitur etiam opponuntur. Ac
 enim neq. si ex qualitatib. nõ est voluptas,
 propterea neque ex bonis eam esse cen-
 tendum est. nam neque virtutis operatio-
 nes sunt qualitates, neque fœlicitas. Di-
 cunt etiam bonum definitum esse, volu-
 ptatem verò indefinitam, propterea quòd
 admittit, ut magis & minus fieri possit, at si
 ex voluptatis susceptione id iudicant, i-
 dem & in iustitia, & in reliquis virtutibus
 eueniet, ex quibus euidenter magis & mi-
 nus eiusmodi homines esse affirmant. iusti
 enim & fortes magis sunt: sit etiam, ut &
 iuste & temperanter magis & minus aga-
 mus. Sin autem in voluptatibus ipsis hoc
 stauit: videntur ne non dicant causam
 huiusce rei, si aliæ mistione omni vacent,
 mistæ aliæ sint. Quid prohibet autem quia
 sicut sanitas, quæ cum definita sit, admittit
 tamen, ut esse magis ac minus possit: ita
 quoque esse voluptatem dicamus? non e-
 nim contemperata eadem in omnibus,
 neq. vna quædã semper in eodẽ est, sed re-
 mittitur, atq. aliquãdiu perdurat. eòq. dif-
 fert, quòd magis, & minus inest. Tale igitur
 quippam in voluptate quoque esse
 potest. Præterea cum perfectum ipsum per
 se bonum, motiones verò & generationes
 imperfectas esse stauant: voluptatem mo-
 tionum esse & generationem conantur
 demonstrare. Sed non rectè dicere id vi-
 dentur, neque motionem eam esse verum
 est. motioni enim omni propria esse tardi-
 tas & celeritas videtur: & si non per sei-
 psam, ut motui mundi, at ad aliud, volu-
 ptati verò neutrum horum inest. fieri et-
 iam potest ut citò quispiam voluptatem
 perceperit, sicut ut iratus sit: ut autè perci-
 piat, minimè: neque ad alterum, ut ambu-
 let verò, & crescat, atque omnia huiusmo-
 di potest. As mutari quidem in volupta-
 tem citò & tardè licet: operari vtem ex
 ipsa, id est voluptate affici, citò, non li-
 cet. Quo pacto item esse generatio potest?
 non enim ex quolibet quolibet gigni vi-
 detur, sed in illud dissolui vnumquòdque